

Čtyři stěny

Alžběta Bublanová

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

Ilustrátorka: Tereza Melenová

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-01-5 (pdf)

Obsah knihy

Je jedno, jak se věci mají, důležité je, jak se řeknou	4
Povídka o rybáři	4
Svět chce být klamán.....	8
Pan Radek.....	11
Tyhle divný rozhovory	13
Í KÁ EN	13
Taxi	17
Nefungující klimatizace.....	21
Kolovrátek.....	25
Jinak nic není.....	27
Dvacet zbytečných minut	29
Klepat se má na polstrovaný dveře	49
Pravidla	49
Žádost	53
Ještě jiný svět by to chtělo	56
Velká tlustá paní.....	56
Přijelo další auto.....	59
Které pohodí do prázdna	62
Čtyři stěny	62
Chardonnay, ryba a manžel	64
Otec mi stříhá kalhoty	68
Spolknutý svět.....	70
41.....	76

Je jedno, jak se věci mají, důležité je, jak se řeknou

Povídka o rybáři

Tady budu mít pěkné místečko. Příjemně v chládku. I když nic nechytanu, aspoň si to užiju. Jak mi to řekla? Jen jdi, starej, aspoň si od sebe odpočinem. Copak já jsem starej? Jak mě může házet už do starýho železa a sebe koneckonců taky? Co se s námi stalo? Člověku je teprve přes padesát a jen pro to, že celej život vydržel s jednou ženskou a nehandrkoval se někde po světě, tak má být už odepsanej? Já vím, co by mě mohlo spasit. Nějaký ty milenky. Ne, že bych je někdy neměl, ale dneska chci prostě jen sedět sám se sebou u vody a chytat ryby. A to už je podle některých známka strejcovství? Být sám se sebou? Kde jinde to jde, než na rybách. Sedněte si někde v centru na lavičce a užívejte si tam celý den. To byste už ani nepůsobili strejcovsky, ale dementovsky. Tady je klídeček. Až tedy na jakousi cikánskou rodinku, co tu očumuje. Nejspíš tu bydlí a hlídaj si rajón. Jó, to znám takový ty lidi, co se nedostanou dál než před svý vlastní vrata. Takoví pak musej mít přehled o každém šrámu na těch jejich vratech. Snažím se nějak usmát, abych jim dal najevo, že přicházím v míru. Jeden z nich, malý klučina, na mě ukázal ukazováčkem a něco řekl, neslyšel jsem co. Ale pak všichni odešli pryč a já si tu v klidu mohl rozložit svoje rybářský křesílko a nechat na sebe konečně působit své já.

Máme mrtvolu. Někde pod Libeňským mostem. V řece. To vypadá na utonutí, ale prej by to mohla být i vraždička. Statistiku zavražděných batolat napišeš jindy. Máme mrtvolu. Vem foťák a hned vyraž. A zavolej odtamtud. Mrtvolu jsou furt vděčný, obzvlášť pokud plavou v řece a policajti nemůžou popřít, že by mohlo jít o vraždu.

Jó, strejcovsky asi působil hodně. Ale myslím, že to je tím, že se nijak nechlubím. Ať si každý myslí, že kromě práce, pár piv v hospodě, fotbalu v televizi a ryb nemám nic jiného. Co já jim budu vyprávět. Moje žena si taky zřejmě nemyslí nic jiného. Jakoby zapoměla, jaký to bylo dřív. Tenkrát ty mý tajemství objevovala a tápala po nich. Dnes se spokojí s tím, že žádný nemám a basta. A já ji to neberu. Jí už bude taky skoro padesát, ale pořád se mi líbí. Nelituju toho dne, kdy jsem si ji vybral. Je pravda, že přibrála hodně v pase a na zadku, ale její ženskost jí zůstala. Má dost pevnou ruku a to jí sluší. Ale někdy mám pocit, že rezignovala. Chvilí blbne s nějakýma dietama a chodí různě namalovaná a ne že to by byl

důvod, proč se mně líbí, ale v tu dobu má takový zvláštní kukuč. I její pohyby jsou více ženské. Jakoby si v tu chvíli uvědomila, že je ženská a ten pocit jí prostoupil. Ale pak se na všechno vykašle, říká mi starej a sama si připadá jako zrezivělé železo. To pak už nikam nejdeme. Copak se to hodí? V mém věku? A s tím jde na verandu, aby se tam opřela o zábradlí a tupě zírala do tmy a pak si šla beze slova lehnout. V takových chvílích si usmyslím, že druhý den půjdu na ryby, což se jí moc hodí do krámu, protože se chce utvrdit o svém přesvědčení, že oba patříme do starýho železa. Ale já tu nechytám jen ryby, já si tady pouštím svoji mysl do dálek, abych jí zase vrátil do svého těla. A to je ještě ta mírnější možnost. Kolikrát prut hodím do předsíně jedné z mých milenek, anebo si ho schovám někam do houští a chytnu si stopa a nechám se vysadit u některých z benzínek, kde si dám horkou kávu a pak se nechám odvézt do jiného města, kde brouzdám ulicemi a koukám po mladých holkách. A když se pak vrátím domů, kde je právě nálada starého železa, slyším, jak jsem starej, tak jsem blběj a co lezu na ryby, když stejně žádnou nechytnu. A to se ve mně probudí touha. Touha něco změnit a já ji položím na postel a začnu jí líbat a hladit a ona druhý den běží do obchodu, aby si na sebe koupila něco, co jí připomene, že je furt ženská a pak přijde maratón hubnutí a kosmetických salónů a to pak spolu chodíme na večírky a ona se koketně směje na všechny chlapy a sleduje, jestli žárlím.

Jedu s tebou. Mrtvolu chci vidět. Teď byla o ně nouze. O dobrý mrtvolu určitě.

No, horko je pekelný. A to mi taky pořád říká. V tom vedru jed' na ryby, chlastej u toho tvrdej, udělá se ti blbě, spadneš dolů a je s tebou amen. To ona nedokáže pochopit. Proč nepiju jako každěj normální chlap pivo, ale vezmu si láhev vodky a opravdu se dokážu opít tak, jako bych byl celou noc na tahu. Nikdy jsem jí nedokázal vysvětlit, proč to dělám. Ale důvod je ten, že mě vodka nakopne a já se pak cejtím takovej živej a silnej a přitom jsem tu sám a v tichu, což se ve mně musí hrozně bít, protože v takovém stavu by člověk chtěl skály lámat nebo přinejmenším sedět v hospodě a vyřvávat na celý kolo nějaký moudra. Ale tady u vody se to ve mně bije a ten pocit je k nezaplacení.

Už je to kousek. Hele, tamhle jsou policajti. Tamhle na člunu. Už ho maj. Jen ho přidržují a poplavou s ním ke břehu. Tak je to jasný. Je mrtvej. To už si můžem rovnou psát. Policie našla tělo mrtvého muže zatím neznámé totožnosti. Příčina smrti nejasná. Kriminalisté nevyhlučují cizí zavinění. Více ukáže pitva. Hele, podívej, tady máme svědky. Početná cikánská rodinka. Tak to je půjdem vyzpovídat.

„To von tu seděl už odvěra. Já to viděl. Celej den tu seděl a chlastal. To von se asi vožral a spad do vody.“

Ale mohl bych to změnit. Říct jí, abychom se přestěhovali. Nebo někam jeli. Můžem každý čtvrtek u nás pořádat mejdan. Vymalovat barák na zeleno. Ona to v sobě má, ale bůhví proč to v sobě dusí. A pak si chodí na verandy trápit samu sebe a utvrzovat se, že holt starý čas jsou ty tam. Ale nejsou, to vím. Napiju se z láhve z vodky a otřepu se. Ještě nejsem opilej a každěj hlt pálí, ale až se budu vracet k večeru domů, bude mi to jedno. Ale tentokrát si nelehnu do postele a neusnu. Prostě se budu chovat jako chlap, co má trochu vypito a chce změnit svět. Jako za mladejch let. A zítra pojedeme na výlet. Vezmem si volno a sednem na první vlak, co pojede a až někam dojedem, dáme si někde smaženýho lososa a k tomu láhev vína a já ji pak koupím ty nejkrásnější šaty, co v tom městě budou mít a večer si zaplatíme nějakej hotel, kde se budem milovat a k snídani si dáme mísu plnou ovoce. Já ji dám starýho. A na tu verandu může zapomenout. Přestěhujem se. Nesnesu už zaběhlý rituály.

Hele, podívej, tady máme svědky. Početná cikánská rodinka. Tak to je půjdem vyzpovídat.

„To von tu seděl už odvěra. Přišel sem a támhle si sedl. Koukal na nás a divně se smál. Je to určitě von. Podívejte, už ho tahaj. Jo, ty kalthoty měl na sobě a i ta vesta sedí. No jo, von tu taky celej den nasával. To von se asi vožral a spad do vody. Nebo ho někdo zapích. Dneska je to.. no.. všechno možný. Vono se tady motá dost divnech lidí.“

Dám si další lok. Je mi fajn. A když nebude chtít, prostě si půjdu svou cestou. Nejsem starej a klidně si můžu najít jinou. Já ji mám stejně hrozně rád, ale tu její rezignaci už nevydržím. Nevydržím její řeči o stárnutí. Kdybys byl normální chlap, vezmeš si dvě tři piva, ale ty né, ty si hraješ na mladýho. Jen počkej. Jednou tě klepne pepka.

Takže to máme vyfocený. Jedem zpátky, ať to máme první. Stejně je to hnus. Člověka to vždy ohromí. Jsi takhle blízko smrti. Hlavně ty mrtvolý vypadaj jak voskový figuríny. Ani se nechce věřit, že byly živý.

Ve Vltavě plavalo tělo staršího muže, může jít o vraždu.

Tělo asi padesátiletého muže objevila včera policie ve Vltavě poblíž Libeňského mostu. Příčinu smrti určí až pitva, ale podle našich informací mohlo jít o cizí zavinění. Mrtvolu se policistům nepodařilo identifikovat.

...to nám to ale šéfk zkrátil. A dost opepřil. On tam tu vraždu prostě musel nacpat. Ale co, stejně si na to zejtra nikdo nevzpomene...

Svět chce být klamán

„Svět chce být klamán,“ řekl Jakub a odhodil noviny na stůl. Bylo kolem osmé hodiny večer. Neděle. Jakubovi bylo asi kolem padesáti let. Bohužel přesný věk neznám. Jediné, co o Jakubovi víme, je jen to, co vidíme, když se mu teď podíváme do bytu. Má dva pokoje a jednu kuchyni. V ní právě popochází manželka. Zdá se, že je z něčeho nervózní a na Jakubovu větu, kterou řekl dost nahlas, nijak nereagovala. Vzhledem k tomu, že Jakub leží na gauči ve vedlejší místnosti a dveře jsou otevřené, jeho prohlášení musela slyšet. Věk manželky (soudím, že je to jeho žena nebo snad přítelkyně) odhaduji na čtyřicet let. Je pěkná, postavu má štíhlou a je na ní vidět, jak se udržuje. Upnuté kostkované kalhoty, bílá halenka, načechrané vlasy, nalakované nehty, kvalitní make-up, mladistvý vzhled. Jakub je na tom podstatně hůře. Stále má sice ve tváři něco chlapeckého, ale věk si zahrál s jeho váhou. Svě obtlouštělé tělo navlíkl do nevzhledných vytahaných tepláků a našedlého tílka. Z nosu mu čouhají chlupy a celkovou vizáž stárnoucího chlapíka podtrhují mastné prořídlé vlasy.

Žena stále chodí po kuchyni. Jakub (samozřejmě že nevím, jestli se tak jmenuje, ale jelikož jméno Jakub je biblické jméno, je to první jméno, které mě napadlo při pohledu na velký kříž, který visí nad Jakubem sedícím na gauči).

„Je jedno, jak se věci mají, důležité je, jak se řeknou. To je to jediné, o co jde. Nikdo nikdy nebude prahnout po pravdě. V dnešní době jde o to, jak věci vypadají. Nevíme nic. Jediné, co víme, jak se o věcech píše. Jak se o věcech mluví. Jak se nám věci předkládají. O nich samotných nevíme nic,“ proutil ticho Jakub. Znělo to jako přednáška, ale s manželkou to ani nehnulo. Nervózní popocházení nepřestávalo.

Takže k té první záležitosti: *Jakubova řeč*: Jakub má samozřejmě pravdu. Musím s ním souhlasit. Je mi sympatický. Ale proč to říkal s takovou grácií? Trochu to na sympatiích ubírá. Ale teď k té druhé věci: *Jeho žena*: Musím přiznat, že už mi to její přecházení přijde značně divné. Jakub ve vedlejších pokojích vede plamennou řeč, jeho žena mlčí, chodí a ani jednomu z nich nevadí chování toho druhého. Počkejte! Přestala chodit. Sedla si. Sáhla po cigaretách a jednu si zapálila. Trochu mě tím překvapila. Myslel jsem, že žena, která tak úzkostlivě dbá na svůj zevnějšek, nekouří. Trochu se zklidnila. Nadechla se.

„Proč to řešíš?“ V jejím hlase zněla výčitka.

„Proč řešíš takový věci? Já mám nervy nadranc,“ a tak to vidíte, nervózní popocházení má svůj důvod. Už jsem se lekl, že je v této rodině normální, že chlap rozumuje a žena si chodí po kuchyni značně podrážděně.

....“ A ty na mě chodíš s nesmysly. Proč proboha nezavoláš tomu Jirkovi?“

Jirkovi?! To je kdo? Dejme tomu, že oni (převážně tedy ta žena) mají nějaký problém a Jirka je buď původcem jejich potíží nebo by je z toho mohl nějak dostat.

„Četla si už vůbec dnešní noviny? To, co se tam píše, je až morbidní. Vždyť oni nám tu malují nějaký svět, co není. Víme my vůbec, co je to tady za svět?“ Jakub nám trochu zvýšil hlas, ale mě by spíše zajímalo (Jakube, tvůj názor je určitě pozoruhodný, ale trochu mě začínáš štítat), kdo je to Jirka a jak je do této rodiny zapleten. Možná je to jejich syn. Syn, co se nevyvedl. Co se dal na špatnou cestu. Drogy? Špatná společnost? Promiskuita? Nebo snad nevhodná budoucí snacha?

Manželka típla cigaretu a začala znovu pochodovat. To vypadá na pořádný problém. Znovu si sedá a znovu si zapaluje. Tak to je opravdu něco v nepořádku. Tak už proboha řekněte, kdo je ten Jirka. Její milenec? Ale proč by mu měl volat Jakub?

„Nevíme nic. Jen samá iluze, má drahá,“ dodal Jakub a vstal. Proboha, on vstal z toho gauče. Jestli to není za účelem dojití na záchod, mohlo by to znamenat něco zajímavého. Ne, jde na záchod. Žena kouří, ale k tomu popochází. Situace graduje. Jakub vychází ze záchodu a jde k ní do kuchyně. No konečně. Tak a teď řekni něco o Jirkovi, prosím.

„Leni, pojd' se projít.“

Manželka se tedy jmenuje Lenka. OK. Ale Jakub to trochu přehnal. Projít se... Tak on se chce procházet. Jeho žena je viditelně zničená a on se chce procházet.

„Jdi. Jdi se projít,“ křikla na něj. Konečně se dozvíme, co se děje. On se přece nepůjde projít, začne to s ní řešit. Jakub jde do předsíně, kde se obléká. Pomalu a mlčky. Manželka se přihrne za ním. Nadechne se. Čekám, že to, co mu řekne, nebude vůbec hezké, ale ona jen zasyčí, mávne vztekle rukou a vrátí se do kuchyně. Jakub otevře dveře, vyjde ven a zavře. Žena ještě chvíli popochází, zapálí si další cigaretu, pak se vyčerpaně přesune do vedlejšího pokoje a lehne si na gauč. Je zcela odevzdaná. Unavená. Leží tam a bezmyšlenkovitě vezme do rukou noviny. Listuje nimi. Začte se do jednoho článku. Sakra, to už se jako nic nedozvíme? Ani nevidím na ten článek. Ona si tam prostě čte a nic nedělá. Já nevím nic. Proč to všechno bylo?

Já ani nevidím, co si tam proboha čte. Jakub se nevrací. Ona čte a čte. Tak to můžu zabalit.
Konec. Šmytec. Ona si čte, on se prochází a já se prostě nic nedozvím.

Pan Radek

Pan Radek udělal průzkum, čeho si občané nejvíce cení. Došel k pozoruhodným výsledkům. Čekal, že to budou nějaké ušlechtilé věci, jako je věrnost, láska, pravdomluvnost, ale překvapilo ho poznání, že největšího ocenění se dostalo klidu. A tak se pustil do dalšího průzkumu a sice, co si pod pojmem klid představují.

„Klid?“ Postarší obtloustlý muž měl trhavé pohyby a lehce těkavý pohled. „Klid, to jsou u mě ženský. Takový ty, co jsou normální, nic nechtěj a tak.“

Normální ženský se ujaly třetího místa. Na druhém bylo pivo a kamarádi a zlatou medaili dostala smrt.

„Klid?“ Uspěchaný mladý muž s notebookem v ruce a s lehce trhavými pohyby. „To tady snad ani není možný. Absolutní klid? To už je snad jen smrt.“

Pana Radka to dost překvapilo. Takže lidé si nejvíce cení smrti! Tedy nepřímo. Taková informace ho přiměla, aby se pustil do dalšího průzkumu. „Co je to smrt?“

„Smrt?“ Krásná slečna se polekala. „Ta je doufám daleko.“ Na prvním místě, zcela nepřekvapivě, bylo nic (lidé si nejvíce cení ničeho). Na druhém vyúčtování a na třetím bolest. Což je zajímavé, že smrt se spojuje zároveň s klidem a zároveň s bolestí. „Co je to nic?“

„Nic?“ Patnáctiletý kluk na chvíli vytáhl cigaretu z pusy. „Nic neexistuje. Prostě to nic není.“ To už dává smysl. Lidé si cení nejvíce toho, co není.

Pan Radek byl nezaměstnaný. Pobíral sociální dávky a žil v bytě po rodičích. Bylo mu padesát let. Jelikož nepracoval, čas si vyplňoval netradičním způsobem. Průzkumy byly jeho nejčastějším hobby. Na stěnách mu viselo nespočet grafů, které ženy jsou nejkrásnější a jakým činností se lidé po ránu nejvíce věnují. Když byl v tom krásném věku, kdy se dospívající trápí pro své lásky a nechávají se omračovat svými sny, co z nich jednou bude a přitom dělají všechno možné, aby z nich nebylo nic, pan Radek měl jasno. Pro lásku se trápit nehodlá, již tenkrát trpěl zanícením dělat průzkumy a došlo mu, že on není vhodným kandidátem chtěného muže. A kariéru si nikterak nevysníval, jelikož mu více jak polovina pracujících odpověděla, že je jejich zaměstnání nebaví. Nicméně láska ho stejně potkala. Byla moc krásná na to, aby si ho vůbec všimla (vyšlo mu v grafu poté, co od mladých dam zjistil, které mladíky preferují). A nepotkala ho jen jednou. Podruhé (a to bylo lepší, protože tato žena byla vyzrálá a prý z mužů už znuděná a podle průzkumu tyto ženy, protřelé láskou, chtějí klidného bezpečného manžela) se osmělil a pozval ji na schůzku. Navzdory jeho

průzkumům odmítla. Na tuto událost si vzpomněl právě dnes, když se dozvěděl, že lidé si cení nejvíce toho, co není. Protože to nemusí být pravda. Možná ti lidé při průzkumu lžou. A tak se pan Radek rozhodl udělat průzkum, jak často lidi neříkají pravdu. A vyšlo mu, že skoro pořád.

Pan Radek si z vás dělal srandu. Chodí do práce. Má ženu. A dvě děti. Chtěl jen vědět, jestli ho budete mít rádi, i když bude tak trochu jiný. Podle průzkumu je chlap, který nemá ženu a nechodí do práce, dost podezřelý.

Tyhle divný rozhovory

Í K Á E N

„Je mi líto, ale s tím vám už nepomůžu,“ řekla suše Lenka a snažila se o lhostejný tón. „To není vůbec jednoduchý změnit objednávku. My už to pro vás měli nachystaný,“ ozval se ze sluchátka mužský hlas s nádechem zloby, která v sobě nesla špetku rozpačitosti. „Já to tady budu muset taky někomu vysvětlovat, slečno. Já mám ty objednávky na starosti. Víte vy vůbec, co je to zodpovědnost?“ Hlas se nadechl a při výdechu lehce zapískal.

Ve vzduchu byla cítit trapnost. Lenka měla pocit, jakoby i přes sluchátko cítila jeho pot. Jakoby viděla pomalu stékající kapky, které se v přívalu horkého léta leskly na čele a neznatelně se třepaly do rytmu jeho oddychování. „Volali jste včera, že to do pondělí chcete mít hotový. Ještě jste se ptali, zdali bychom to nestihli do dnešního večera. Tak jsme se do toho pustili.“

Lenka jemně poklepala prsty do stolu, podívala se z okna. Polední slunce rozžhavilo ulice natolik, že lidé spěchající na oběd se zastavovali u stánků se zmrzlinou a líně nakukovali do výloh butiků plné hesel informujících o příchodu léta a fotek slečen s bronzovou pletí a slunečníkem nad sebou.

Lenka se nadechla. „Podle naší dlouholeté smlouvy máme právo naší objednávku zrušit, změnit nebo navýšit do 24 hodin,“ řekla automatickou poučku, kterou poprvé viděla v den nástupu na velké zažloutlé nástěnce. „Objednávali jsme to včera ve tři hodiny odpoledne. Nyní je za pět minut půl jedné,“ dodala lhostejně. Chvíli bylo ticho.

Zanedlouho se opět ozval rozzlobený hlas. „My to samozřejmě uděláme, ale ani si nedokážete představit, jaká je to pro nás komplikace.“

Lenka jen chladným tónem přitakala a přidala naučenou omluvu. Položila sluchátko. Chvíli se dívala na svůj pracovní stůl. Vzala do ruky těžítka a nastavila ho slunci. Zatřepala s ním. Bílé kuličky v těžítku se roztančily jako sněhové vločky a padaly na miniaturní domeček. Otřela si zpoceně čelo, ohnula se ke stolu, otevřela zásuvku, ze které vytáhla malé kulaté zrcátko, které si koupila ve výprodeji před několika měsíci, a lehce si přejela rty červenou pomádou, která chutnala jako višňová sladká žvýkačka. Olízla si několikrát rty a naprázdno polkla. Znovu otočila hlavu k oknu. Děti vracející se ze školy na sebe pokřikovaly a táhly za sebou jarní bundičky, které jim starostlivé mámy ráno vnutily. Za chvíli před trafikou zastavilo auto.

Ulicí se rozezvučel tón „Jsi kočka jsi kočka jsi kočka“.... Řidič z okýnka vyhodil nedopalek a vypnul rádio. Z Lenčinych rtů se tiše táhlo pobrukování melodie z rádia. Vstala, prošla kanceláří, zaklepala na pootevřené dveře a vešla dovnitř.

„Pane Kotec, ta objednávka se opravdu musí změnit? Ta původní je totiž už hotová,“ dodala nesměle.

Pan Kotec roztáhl ruce a poté je složil za hlavu a lehce se v křesle zhoupl. „A co to jako znamená, že je hotová?“ Zareagoval zlehka, ale potom přivřel oči a zvýšil hlas. „To si snad ze mě děláte srandu? Mě nezajímá, že je hotová. To se musí předělat. Snad jsem vám řekl, že ji chci změnit.“ Poté si natáhl ruce před sebe, spojil prsty. Klouby zaprskaly. Sehnul se a začal něco ťukat do počítače.

Lenka se vrátila ke svému stolu. „Debil,“ řekla si pro sebe a znovu si zabroukala melodií z rádia. Podívala se na hodinky. Páteční odpoledne se pro ni zdálo nekonečné. V mysli už byla doma, ve sprše, líčila se, včera si koupila ty temné stíny a na dnešní večer chce vyzkoušet kouřové líčení. Uslyšela kroky. Pan Kotec vešel dovnitř jen napůl a máchal rukou, ve které se mu třepaly papíry. „Co to proboha je?“ Křikl a udělal pár rychlý kroků a hodil malý štos papírů na Lenčin stůl. Potom nic neřikal. Lenka se podívala na první stranu. Výpisy telefonů. Ale ty přeci chodí pátého. A dnes je sedmého. Zmetek. Nechal si to na pátek, aby mě dusil před víkendem, pomyslela si. Pokrčila rameny a podívala se na něj. Snažila se přitom mile pousmát. Úsměv se jí proměnil do rozpačitého nepovedeného úšklebku. Vzala papíry do rukou, nalistovala svoje jméno a zbrklým pohledem hledala cílovou částku.

„No, jen se na to nekoukejte tak nevinně,“ řekl pan Kotec pevným hlasem. „Já si náhodou nechal vyjet všechna volaná čísla a na to nejčastější jsem zavolal. A,“ udělal pomlku a nadechl se,.... „to jistě pro vás není žádné překvapení, kdo se mi ozval. Je snad slečna Jitka Nývltová naším klientem? Nebo nám zařizuje objednávky? Nebo je dokonce naším partnerem? Že o tom nevím,“ zasmál se povýšeně a s hlasem téměř nezatelně zastřeným výsměchem, který se jako mlha velmi nenápadně rozlézal po místnosti a vsakoval se do Lenčiny kůže a omotával její mysl, která se musela vrátit z dnešního večírku a vůbec z jejího života, jenž se ona snažila žít jako každá devatenáctiletá dívka, co myslí na starší muže a ještě sní o budoucnosti v růžových barvách a říká, že tady určitě, až jí někdo nabídne lepší flek, nezůstane, anebo s tím praští jen tak a sbalí si kufry a odjede do ciziny, kam jela i její známá, která si tam našla dobře placenou práci, dokonce tam potkala svou lásku, porodila děti a domů se vrací jen na Vánoce.

„Soukromé hovory zaplatím,“ špitla.

Panu Kotec silně vydechl, rozšířily se mu nosní nozdry. „Udivuje mě, že máte tolik času na

soukromé hovory. A to se divíte, že nestiháte?“ Poté se opět rychlými kroky vrátil zpět do své kanceláře. Lenka seděla zpřímá a tiše naslouchala, zdali dosedl na svou židli. Dosedl a téměř okamžitě se ozvalo tukaní do počítačové klávesnice. Šla na záchod, kde si u otevřeného okna dopřála cigaretu, kterou si vykuřovala v práci jen ve výjimečných situacích. Poté se vrátila do kanceláře a znovu se podívala z okna. Viděla na kostelní hodiny. Půl druhé odpoledne. Ještě nejmíň tři hodiny. Dala si nohu přes nohu a vrátila se k práci, kterou měla rozdělanou před tím, než zazvonil chlapík kvůli objednávkám.

Před šestou hodinou vypnula počítač. Telefon, který začal vyzvánět, zvedla a změněným hlasem řekla: „Haló.“

„Dobrý den, dovolal jsem do firmy í ká en?“

„Je mi líto, tady je byt Dvořákových,“ řekla rychle a položila sluchátko. Vyšla ven, v parcích posedávaly skupinky holek v upnutých džínách a nechávaly si připalovat své první cigarety od chlapců, které se dnes poprvé oholili a ještě si nenápadně třeli tváře od pálivé kolínské. Lenka došla domů, kde si vlezla pod sprchu a poté vyzkoušela kouřové líčení, ale připadala si tmavě a staře, proto je smyla a nanesla si světlou modř, kterou si dávala od svých čtrnácti let.

„Hele, to ti fakt nechápu, prostě ho pošli doprdele,“ řekla jí Jitka a přitom se vlnila do rytmu disca, které pohlcovalo její slova. „Takový hovado mít za šéfa, tak vyletím z kůže,“ dodala, ale věta se rozpustila v dupotu tancujících.

Lenka se napila koktejlu. „Ty jsi blbá. Ty jsi poslala svého šéfa doprdele? A co on na to?“

Hudbu na chvíli překřičel hlas diskžokeje. „A tohle je pro všechny holky, co tu jsou.“

Jitka se zadívala Lence na bílou kůži na rameni. „Ty šaty ti sluší, ale měla by ses víc opálit.“

Snažila se co nejvíce zakřičet.

Lenka jí přikývla. „No, ten do toho tak buší. Pche. Kdybys viděla tu jeho ženu. Vyžraná jako prase. Tu si nebral pro sex.“

Jitka se ušklíbla. „Mě to bylo hned jasné, že po tobě vyjede, prase jedno. Tak to bys ho ale vážně měla poslat doprdele.“ Za rytmu písně „Jsi kočka jsi kočka jsi kočka“ se místnost zahalila dráždivým barevným kouřem.

Lenka se zakuckala. „Hele, mě je teď tak dobře, jakoby nic nemělo smysl, ale přitom všechno dohromady, když se jako všechno slije dohromady, tak jo. Jak se na život díváš třeba

právě odsud, tak něco smysl má. Tak jako že život samotnej bez konkrétních věcí smysl má." Jitka do svých tanečních pohybů přidala i kývání hlavy. „Tak se na tu práci vyser, když nemá smysl.“